

En resa genom tiden

Jag har alltid velat åka tillbaka i tiden. Få en chans att ta del av människors vardag som jag idag bara kan läsa om i historieböckerna. Få en chans att ta del av det svenska språket som för mig idag inte är relevant och få en chans att klä mig i tidsenliga kläder som fanns för flera hundra år sedan. Denna sommar gavs jag denna chans. De sista tre veckorna av mitt sommarlov arbeta jag som feriearbetare på Varbergs Fästning och jag kunde inte önskat mig ett bättre avslut på sommaren än det Fästningen gav mig.

Jag kliver in i Borgen och på en sekund har jag tagits 400 år tillbaka i tiden, rättare sagt till år 1623. Människor i stålhelmar, musköter, långa yllekänningar och svärd springer omkring för att få allt i sin ordning inför den första visningen för dagen. Jag tar på mig den vita, långa särken och min vita mössa som jag blivit tilldelad samt en brun yllekjol, en snörad väst och ett förkläde. Det är 27 grader varmt ute och jag ska strax ut och göra min första visning, idag är jag

talgljusstöperskan Jytte. Jag känner hur nervositeten kryper sig fram och blir allt större ju närmare visningen vi kommer. Det är en minut kvar och jag står inne på Borggården och inväntar signalen för min entré. Precis när signalen ges till mig släpps all nervositet och jag har ingen annan känsla i kroppen än förväntan och glädje.

Genom att skådespela i den dramatiserade vandringen på Fästningen gavs jag ett jobb där ingen dag var den andra lik. Det är lätt att tro att när man jobbar på en visning som spelas sex gånger om dagen i tre veckor kan det blir en aning långtråkigt i längden, det blev raka motsatsen. Jag fick chans att spela tre olika roller och hur jag valde att tolka mina roller var ibland en helt annan tolkning än vad andra hade som spelade samma roll. Det gjorde att spänningen inför varje visning alltid var lika hög och det var så många saker som spelade roll för hur en visning skulle bli. Till exempel när en visning precis börjat och plötsligt öser det ner regn. Eller när det blåser en aning för mycket så man får skrika sina repliker. Eller varför inte den gången då jag råkade fastna med klänningen i fängelsehålan eller när *Rhapsody in Rock* valde att ha sitt genrep precis när en visning börjat. Mycket kunde hända och det var det som var så spännande, man visste aldrig vad som skulle ske under en dag.

Tiden mellan visningarna var även den full av glädje. Även fast många av oss feriearbetare inte kände någon sedan tidigare skapades det en go gemenskap både mellan oss nya och den äldre personalen. Det blev många härliga pratstunder och många minnesvärda skratt som lyfte jobbet som feriearbetare ännu lite mer. Efter varje visning delades det roligheter som visningen innehållit mellan oss personal. Detta gjorde att även fast man själv inte varit en del av visningen kunde man njuta av olika historier som de andra fått ta del av och jag kan lova er att det blev en hel del skratt under dessa tre veckor.

Att få ha Fästningen som arbetsplats var i sig en riktigt häftig upplevelse. Fästningen har en charm och en intressant historia som jag tidigare inte sett men efter bara en dag såg jag Fästningen med helt nya ögon. Ju mer man var på Fästningen desto mindre blev kontrasten mellan verklighet och visning, man blev helt enkelt en del av historien. Att få sitta i fängelsehålan som en dödsdömd, att få gå ner i Kockenburgs mörka gångar och få utforska delar av Fästningen man tidigare inte visste fanns gav ett helt annat perspektiv på hur människor levde för 400 år sedan. Tidigare såg inte jag Fästningen som något speciellt men nu ser jag det som Varbergs stolthet. Idag går jag gladeligen tillbaka upp till Fästningens topp, sätter mig och blickar ut över Varberg och minns alla fantastiska minnen jag fått därifrån... minnen och erfarenheter som jag är oerhört tacksam att jag fått ta del av och som jag kommer bära med mig hela livet!